

Fr. Pengov:

Ptičji dresen.

Nekega dne navsezgodaj se poda stara čarovniča v gore, da bi tamkaj čarala in si nabrala zdravilnih želišč. Proti poldnevu se vrača domov in sreča ptičji dresen, — ki ga je povsodi dovolj, neznansko mnogo pa po njivah ljubljanskega barja — znani sitni plevel, ki je bežal skoro brez sape v hribe.

»I, kam pa tako bežiš, ptiček moj?« se zanima čarovnica. »Kakšna nesreča pa te priganja na to rakavo pot?«

Dresen odgovori: »Pri milem Bogu, mamica, tam doli v ravnini mi ni več obstati. Kolikorkrat kmet koplje in okopava, vselej tudi pleve in ruje, kar le more. Takrat me trga in mrcvari in davi in me skuša odstraniti prav s koreninami vred. Zato mi ne preostaja drugega, nego bežati in si poiskati mirnega prostorčka, kjer bom lahko uspeval in se množil.«

Čarovnica pa je bila popolnoma drugačnih misli: »Ptiček, le urno vstani in nazaj v domovino! Dobro si vbij v glavo: Kjer mnogo okopavajo in plevejo, tam vse boljše rase in korenine se lažje razpredajo. Saj vendar pravi pregovor: Gorje samemu! Gorje stvari, za katero se nihče ne briga!«

Dresen se vrne in od tistega dne ga najdeš povsodi: po njivah in travnikih, po vinogradih in vrtovih — z eno besedo: povsodi je, kjer si ga ne želiš in težko ga je popolnoma zatreti.